

det er nødvendigt at tilføie en yderligere Bestemmelse i saa Henseende, i alt Fald for nogle af Byernes Vedkommende, og her gjaelder det navnlig atter om Marstal og Frederiksberg. Om der i nogen af disse Stæcker findes mere end een Sognepræst, saa at Reglen i § 13, som man lige har strevet ud af Kjøbstadcommunalloven, kan passe paa nogen af dem, veed jeg ikke, jeg troer det ikke, men saameget er i alt Fald vist, at det Ordinaire er, at der neppe nok er een Sognepræst i dem. Endelig skal jeg bemærke, at naar man i en Lov, der gjaelder for 6 Communer, særlig taler om Havneøesen, da kunde dette maaskee ogsaa synes besynderligt, eftersom det i alt Fald er vist, at der ikke kan blive Spørgsmaal om Havneforhold i alle disse Communer. Derfor det var et stort Antal, der her var Tale om, saa vilde det naturligviis være en Indvending, der ikke havde Stort at betyde, at der kunde være enkelte Bestemmelser, som ikke passede paa dem alle, men naar der er Tale om et saa ringe Antal Communer som her, saa er det ganske vist Noget, der dog har nogen Betydning, at der er væsentlige Forhold, hvorom der slet ikke kan blive Spørgsmaal i nogen af dem.

Men for at jeg skal forlade denne Side af Sagen, som de ærede Medlemmer fra de enkelte Communer ere naturligen kaldede til at dvæle ved fremsfor mig, vil jeg vende mig til en mere almindelig Betragtning, den nemlig, at man i dette Lovforslag, skjøndt man væsentlig har bygget det, om jeg saa maa sige, over Kjøbstadcommunalloven, dog i det Væsentlige har stillet disse Communer i Klasse med Landcommuner forskjelligt fra Kjøbstadcommunerne. Reglen er jo udtalt i § 16, at disse Communer i alle Forhold, om hvilke ikke udtrykkelig anderledes er bestemt, ere at betragte som Sognecommuner ligeoverfor vedkommende Amtsradssteds og Amtsråd. For det Første maa jeg nu bemærke, at man dog tildeels ikke har kunnet gjenneisføre det Princip, som man altsaa her har villet indføre; der findes i selve Lovforslaget Bestemmelser, som ikke synes at staae i god principiel Over-

eenstemmelse med dette Princip. Jeg skal saaledes henseende Opmærksomheden paa Lovforslagets § 11, hvor Indretningsministeren er stillet op som det første Trin, man har at gaae, naar der fremkommer Spørgsmaal om, hvorvidt Communalbestyrelsen har overtraadt sin Competence eller ikke. Der har man ikke skudt Amtsrådet ind, som man har gjort, rigtignok ved en Slags Jørglemmelse af § 11 forekommer det mig, i en af de sidste Paragrapher, nemlig § 35, thi der er det Amtsrådet, der skal see, hvorvidt Communalbestyrelsen i sin Virksomhed har overtraadt sin Competence eller ikke. Denne mindre gode Harmoni har iøvrigt sin gode Forklaring i Forholdet selv; men den viser hen til, at det vel kunde være et Spørgsmaal, om hele den Ordning, man har givet disse Forhold, kunde være den naturlige. Førend jeg gaaer ind paa dette Spørgsmaal, skal jeg dog erindre om, at naar man seer hen til de nugsjældende Lovbestemmelser og Bestemmelser angaaende disse Forhold, saa vil det sees, at Tanken i de nugsjældende Regler er den, netop at stille Stækkerne, hvad deres communale Myndighed og Selvstændighed angaaer, i Klasse med Kjøbstæderne, saa at altsaa Lovforslaget her gaaer ud paa forsaavidt at trykke Stækkerne tilbage, som Kjøbstadcommunerne have faaet en friere communal Stilling end Landcommunerne. Naar man vil see paa dette Lovforslag, saa vil man finde, at det hedder i §§ 8 og 9, at Spørgsmaal om Valg og Væstige skulle indsendes til Amtsrådet til Afgjørelse. Det er fremdeles Amtsrådet, som har at stille de saakaldte Landdistricter og den egentlige Commune imellem, hvor der bliver Spørgsmaal om, i hvilket Forhold der skal bidrages til Udgifterne. Det er efter Lovforslagets §§ 20 og 21 Amtsrådet, der har at foreskrive Schemaet for, hvorledes Budgettet skal affattes, og det er Amtsrådet, der skal give Samtykke til at overskride Udgifterne i en vis Grad; det er i det Hele taget Amtsrådet, der er stillet som Instants over Communalbestyrelserne. I de hidtil gjældende Bestemmelser finde vi ikke Amtsrådet, men Amtmanden som Medlem;